

Arrest

nr. 236 569 van 9 juni 2020
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. VAN CUTSEM
Berckmansstraat 89
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, op 1 oktober 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 augustus 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 mei 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 mei 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KIWAKANA *loco* advocaat C. VAN CUTSEM en van attaché A. SMIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U, R., verklaart de Salvadoraanse nationaliteit te bezitten. U bent geboren in San Salvador op 01 april 1989 en bent altijd in die stad blijven wonen. Na het afronden van het middelbaar onderwijs begon u aan universitaire studies, die u niet hebt afgerond. In die periode werd u tweemaal slachtoffer van diefstal gewapenderhand. Vervolgens ging u aan de slag als trainer van de nationale volleybalploeg. U werkte daarna ook nog in een callcenter, in een Burger King en als verkoper van pakketten om Engels te leren. Toen u als ondermanager van een Burger King werkte, werd u beroofd van een maandloon. U bent ook reeds bedreigd omdat u een bendelid had aangestaard, waar die aanstoot aan nam.

Ook uw moeder werd in El Salvador bestolen. Zij verliet ongeveer twee jaar geleden het land om haar echtgenoot te vervolgen, die in Costa Rica woont. Het laatste werk dat u deed was als zelfstandige: u begon medio 2017 een eigen winkel uit te baten. Toen de plaatselijke bende dit ontdekte, eisten ze dat u hen zou betalen. De afperssom die ze vroegen was teveel voor u en dus hebt u deze winkel moeten sluiten. Na ruggespraak met uw familie bleken uw moeder in Costa Rica en uw halfbroer in België bereid om u te ondersteunen. U besloot dan om naar België te komen, waar uw halfbroer D. (CG-nummer X en O.V.-nummer X) reeds 15 jaar woont en in oktober 2018 de Vluchtelingenstatus toegekend kreeg. Op 17 oktober 2018 verliet u El Salvador en reisde u met het vliegtuig via Mexico en Duitsland naar België, waar u aankwam op 18 oktober 2018. U diende op 06 november 2018 een verzoek tot internationale bescherming in.

U vreest bij terugkeer naar El Salvador door de bendes te worden vermoord.

Ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming hebt u volgende documenten neergelegd: uw paspoort, uw identiteitskaart, uw rijbewijs en persartikels over de algemene veiligheidssituatie in uw wijk.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er moet worden besloten dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt. Bovendien moet gewezen worden op uw tegenstrijdige en weinig gedetailleerde verklaringen over de door u beweerde vluchtaanleiding.

Om te beginnen dringt de vaststelling zich op dat u niet verder komt dan blote beweringen die u met geen enkel geloofwaardig element ondersteunt als u het hebt over de misdrijven waarvan u slachtoffer werd. U hebt tijdens het persoonlijk onderhoud na enig zoeken slechts één enkele foto van de buitenkant van een winkel getoond (CGVS, p.12). Dat is een schamele basis voor uw bewering dat u maandenlang een winkel hebt uitgebaat (CGVS, p.9,10). Dit geldt des te meer daar aan foto's uit een private bron weinig bewijswaarde kan worden toegekend, aangezien deze geen enkele garantie bieden over de echtheid van wat erop afgebeeld zou staan. U hebt ook geen aangifte gedaan bij de politie van de misdrijven waarvan u slachtoffer werd, omdat u hen niet vertrouwt (CGVS, p.10). Bijgevolg kan het CGVS zich enkel baseren op uw verklaringen.

De door u beweerde vluchtaanleiding hebt u doorheen uw verklaringen echter ook niet aannemelijk kunnen maken. Zo moet ten eerste worden opgemerkt dat u aanvankelijk geen enkele melding hebt gemaakt van het feit dat u winkelier bent geweest als u een opsomming geeft van al het werk dat u ooit hebt gedaan (CGVS, p.6, Verklaring DVZ, vraag 12), een merkwaardige omissie. Verder hebt u het duidelijk moeilijk om in de tijd te situeren wanneer u als winkelier uw brood verdiende. Hoewel u nadrukkelijk werd verzocht om zo precies mogelijk relaas te doen van de redenen voor uw verzoek tot internationale bescherming (CGVS, p.8), komt u aanvankelijk niet verder dan dat u werd afgeperst omdat u een winkel uitbaatte, dat niet kon betalen, en de winkel moest sluiten. Dit gebeurde enkele maanden voor uw vertrek naar België (CGVS, p.8). U denkt dat ze u "eerst 300 of 500 dollar per maand vroegen" (CGVS, p.8). Dat u niet kan preciseren welk bedrag de bende precies van u verlangde, doet de wenkbrauwen fronsen. Het gaat hier immers om de beweerde feiten die aan de basis liggen van uw vertrek (CGVS, p.11). U verklaart verder dat u slechts voor een korte periode van zeven of acht maanden deze winkel hebt gehad, medio 2017 (CGVS, p.10). Later lijkt u deze verklaringen weer te wijzigen als u zegt dat u na het opdoeken van uw handeltje "misschien" nog drie weken in El Salvador bent gebleven (CGVS, p.13), wat het afwikkelen van uw handelsactiviteiten zou situeren rond het einde van september 2018. Gevraagd om op te helderen hoe u deze verklaringen met elkaar verzoent, houdt u het erop dat u van half 2017 tot "september of begin oktober 2018" winkelier bent geweest (CGVS, p.13). Dat zou dan weer betekenen dat u meer dan een jaar lang winkelier bent geweest.

Tijdens uw eerste interview hebt u nochtans gezegd dat u in 2017 plannen had om een winkel te openen, en dat reeds twee maand later enkele bendeleden u kwamen afpersen. U hebt dat ook maar één keer betaald (DVZ, Vragenlijst CGVS, vraag 3.5). Dat u er niet in slaagt om consistente en gedetailleerde verklaringen af te leggen over de winkel die u had en de problemen die u daarmee gekend hebt, schaaft in ernstige mate uw geloofwaardigheid.

Uit uw verklaringen kan verder opgemaakt worden dat de (drie) diefstallen die u persoonlijk heeft meegemaakt over meerdere jaren verspreid waren, dat het steeds om geïsoleerde incidenten ging, dat deze zich ook op verschillende plaatsen afspeelden en dat u telkens de draad van uw leven opnam. U bent in 2015 of 2016 een keer onder schot gehouden toen u nog studeerde en moest bij die gelegenheid zelfs uw kleren uitdoen (CGVS, p.9). Hierbij moet de kanttekening worden geplaatst dat u oorspronkelijk verklaarde dat deze overval in 2012 plaatsvond (DVZ, Vragenlijst CGVS, vraag 3.5), dus niet zolang nadat u werd beroofd van een maandloon (DVZ, Vragenlijst CGVS, vraag 3.5) toen u bij Burger King werkte (CGVS, p.9). U bent ook eens onder wapenvertoon beroofd van uw gsm (CGVS, p.9). Uit het loutere feit dat u in El Salvador meermaals het toevallige slachtoffer werd van diefstal kan evenwel geen nood aan internationale bescherming afgeleid worden. Nergens uit uw verklaringen blijkt dat u weloverwogen werd gevisieerd of vervolgd, of dat u na afloop van deze feiten nog problemen heeft gekend. U bevestigt integendeel dat u buiten de diefstallen en afpersing om nooit problemen kende met de bendes (CGVS, p.10). Ook het loutere gegeven dat het niet kan uitgesloten worden dat men bij terugkeer het doelwit kan worden van criminelen, is niet voldoende ernstig om binnen het toepassingsgebied van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet te vallen. Ook toen u persoonlijk bent bedreigd door een bendelid was dit een toevallige ontmoeting in de wijk waar uw oma woonde. Een bendelid kon uw nieuwsgierige blikken niet op prijs stellen en maakte u diets dat u niet wist met wie u te maken had, en dat u moest oppassen wie u aankeek omdat u anders vermoord zou kunnen worden (CGVS, p.9). Uit uw verklaringen blijkt dat ook deze ongelukkige ontmoeting voor u geen verdere gevolgen had.

Er werd dan ook gevraagd waarop u zich baseert als u zegt te vrezen door de bendes te zullen vermoord. U verwijst eerst naar de algemene situatie en voegt eraan toe dat u door de winkel te sluiten de bende ongehoorzaam was, wat er misschien toe kan leiden dat de bende naar u op zoek is (CGVS, p.13). U maakt desgevraagd geen enkele melding van een reactie vanuit de bendes op het sluiten van uw zaak (CGVS, p.11) en bevestigt even later uitdrukkelijk dat u nooit meer iets van hen hebt gehoord na de sluiting (CGVS, p.11). Deze bende zou nochtans geweten hebben waar u woonde aangezien u de winkel had opgericht op uw thuisadres (CGVS, p.9). Dat u dus nog ongeveer drie weken op dezelfde plaats bent blijven wonen (CGVS, p.13), wat zoals hierboven opgemerkt een problematische verklaring is en evengoed ettelijke maanden kan betreffen (CGVS, p.9), is een verder punt dat de geloofwaardigheid van deze vrees ondermijnt.

Uit bovenstaande kan worden besloten dat u onvoldoende aannemelijk heeft kunnen maken in El Salvador het slachtoffer te zijn geweest van een persoonlijke en doelgerichte vervolging of dat u in de toekomst bij een terugkeer naar El Salvador het slachtoffer zou worden van persoonsgerichte en doelgerichte daden van vervolging of desgevallend een reëel risico op ernstige schade zou lopen. Wat betreft uw verwijzingen naar de algemene situatie in uw land (CGVS, p.13) en dat u “net zoals elke Salvadoraan” vreest voor uw leven (DVZ, Vragenlijst CGVS, vraag 3.4) dient te worden opgemerkt dat een loutere verwijzing naar uw nationaliteit en de algemene situatie in uw land van herkomst niet kan volstaan op een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Volledigheidshalve dient hier nog aan toegevoegd te worden dat aan uw halfbroer D. op 31 oktober 2018 de Vluchtelingenstatus werd toegekend in België. Hieruit kan echter niet worden afgeleid dat u dezelfde status zou moeten worden toegekend. Elk verzoek om internationale bescherming dient immers op zijn individuele merites beoordeeld te worden.

De documenten die u hebt neergelegd kunnen deze beoordeling niet ombuigen. Uw paspoort, identiteitskaart, en rijbewijs tonen slechts uw identiteit en nationaliteit aan, dewelke niet in twijfel worden getrokken in deze beslissing. De door u neergelegde persartikels houden geen enkel verband met de door u ingeroepen feiten en verwijzen slechts naar de algemene situatie in een wijk dicht bij waar u woonde (CGVS, p.13).

Voor wat betreft uw verklaringen aangaande de algemene onveilige situatie in uw land, dient voorts nog te worden opgemerkt dat overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend kan worden wanneer er zwaarwegende

gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in El Salvador werd de **COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 15 juli 2019** (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20190715.pdf) en de **“UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador” van maart 2016** (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/56e706e94.html>) in rekening genomen. Uit deze informatie blijkt dat het geweld in El Salvador wijdverspreid is en wordt gepleegd door georganiseerde misdaadgroepen, de Salvadoraanse politie en de veiligheidsdiensten die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaan met artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet maar houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie. De georganiseerde misdaad is erg actief in El Salvador en het merendeel van de criminele activiteiten die in het land plaatsvinden is bendegeïntegreerd. Het geweld wordt er gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geïntegreerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in El Salvador is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard. Hoewel de situatie in El Salvador zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat er actueel in El Salvador sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over het beroep

2.1. Verzoekschrift

Verzoeker voert in zijn verzoekschrift van 1 oktober 2019 een schending aan van “artikels 48/3, 48/4 en 48/5 van de wet van 15 december 1980; de motiveringsplicht, meer bepaald de artikelen 2 en 3 van de uitdrukkelijke motiveringswet van 29 juli 1991, alsmede de schending van het artikel 62 van de wet van 15 december 1980; het zorgvuldigheidsbeginsel (noodzakelijkheid al de elementen van het dossier in aanmerking te nemen en het dossier op een voorzichtige wijze te behandelen); beoordelingsfout”.

Met betrekking tot de geloofwaardigheid van het asielrelaas, volhardt verzoeker in zijn verklaringen.

Verzoeker wijst erop tijdens zijn persoonlijk onderhoud te hebben uitgelegd dat hij “producten, basis producten voor basisbehoeften zoals coca cola en andere dranken en toiletpapier en 'zaken voor in de keuken, spaghetti'saus, enz?’” verkocht (notities CGVS, p. 10) en stelt een e-mail te hebben “teruggevonden die hij op 19 december 2017 gestuurd heeft aan ABInbev (die onder andere dranken zoals Coca Cola verkoopt) om te klagen over hun slechte diensten”. Verzoeker betoogt dat uit deze e-mail kan worden afgeleid dat hij inderdaad een winkeltje heeft uitgebaat in zijn wijk in 2017. Verzoeker haalt aan dat uit de “COI Focus veiligheidssituatie El Salvador de dato 15 juli 2019 blijkt dat het feit dat men een winkel uitbaat het risico mee zich meebrengt het slachtoffer te zijn van afpersing door bendeleden” (COI Focus “El Salvador. Veiligheidssituatie” van 15 juli 2019, p. 12).

Verzoeker stelt *“dat de mara 18 aanwezig is in zijn wijk maar zegt dat zijn huis (en dus zijn winkel) zich in een deel van de wijk bevindt dat afgesloten is met hekken (die bedoeld zijn om de toegang tot de wijk te beletten)”* en denkt dat *“het de reden is dat hij gedurende meerdere maanden geen problemen heeft gehad met de bendeleden”*. Hij vervolgt dat hij één keer 300 dollar betaalde, maar niet in staat was om dit bedrag op een maandelijks basis te betalen aangezien hij ongeveer 250 dollar per maand verdiende en daarom besloot zijn zaak te sluiten. Verzoeker stelt *“na de sluiting van zijn winkel geen problemen te hebben gehad met de bende maar te vrezen zulk problemen te hebben in geval van terugkeer omdat hij “niet gehoorzaamd heeft door niet te hebben betaald” (notities CGVS, p. 13)”*. Hij stelt dat uit *“de COI Focus veiligheidsituatie El Salvador de dato 15 juli 2019 blijkt dat het feit dat men een renta met betaald zeer zware gevolgen kan hebben”* (COI Focus *“El Salvador. Veiligheidssituatie”* van 15 juli 2019, p. 12).

Verzoeker benadrukt dat hij al meerdere keren het slachtoffer is geweest van daden van geweld, dat hij in drie gevallen werd aangevallen door mensen die gewapend waren, dat hij in twee van die gevallen werd aangesproken door bendeleden (incidenten in Lago Suchitlan en in de wijk van zijn oma) en dat hij wat de twee andere diefstallen betreft (toen hij van zijn gsm beroofd werd en later toen hij van zijn salaris van Burger King beroofd werd) niet heeft kunnen identificeren of zijn aanvallers al dan met bendeleden waren. Verzoeker herneemt dat hij tijdens het incident in Lago Suchitlan werd gedwongen zich uit te kleden zodat men kon nagaan dat hij geen lid was van een bende. Zelfs als die incidenten inderdaad geïsoleerde feiten zijn hebben zij volgens verzoeker als gevolg gehad dat verzoeker een onveiligheidsgevoelen heeft ontwikkeld. Na het laatste incident stelt verzoeker dat hij de beslissing heeft genomen om zijn land te verlaten omdat hij de stress niet meer aankon en echt vreesde op een bepaald moment door bendeleden vermoord te worden.

Wat betreft het risico in geval van terugkeer is er, aldus het verzoekschrift, *“een toekomstgericht onderzoek vereist”*. Verzoeker verwijst naar rechtspraak van het Hof van Justitie, naar de richtlijnen van UNHCR en naar *“de twee COI-Focus van verwerende partij (Salvador: retour au pays des ressortissants, 12 juli 2019, en Salvador: Situation sécuritaire, 15 juli 2019, verder COI Veiligheidssituatie)”*. Volgens hem wordt de situatie in zijn herkomstland *“gekenmerkt door het bestaan van een héél groot risico op vervolging/of ernstige schade voor elke Salvadoraanse burger, en er worden sommige risico-profielen aangestipt”* en door *“een heel hoog niveau van geweld omwille van een sluipende strijd tussen bendes (de mara’s of pandilla’s) en de veiligheidsdiensten (politie en leger) in El Salvador”*, waarbij de bendes overal aanwezig zijn, zowel in ruraal als stedelijk gebied, en actief zijn in, volgens sommige schattingen, 247 van de 262 gemeentes van het land. Hij voert aan dat, *“[b]ehalve de hogere sociale klasse, die het zich kan permitteren om in heel dure beveiligde wijken te wonen, de hele bevolking - inbegrepen de middenklasse — blootgesteld [wordt] aan het bende gerelateerd geweld in El Salvador”*, dat de *“aanwezigheid van bendes over het heel grondgebied van hen een de facto autoriteit [maakt], in die zin dat zij een directe controle hebben over het dagelijks leven van de bevolking”*, dat *“er jaarlijks tussen 250.000 en 300.000 personen dienen te verhuizen (tussen 4 en 5% van de bevolking, zie COI veiligheidsituatie, p. 25), in meerderheid omwille van bedreigingen van bendes, geweld”* en dat *“[w]ie verhuist of zich als nieuwkomer in een wijk vestigt het voorwerp [wordt] van een onderzoek van de heersende bende”*.

Verzoeker meent dat hij in geval van terugkeer *“ofwel naar zijn wijk [zal] moeten terugkeren ofwel zich in een andere plek [zal] proberen te vestigen”*. Hij wijst erop dat *“[a]angezien hij niet tot de hogere sociale klassen behoort”*, hij niet in staat zal zijn zich *“in een plaats te vestigen waar de bendes niet aanwezig zijn”*, zodat zeer aannemelijk is dat *“hij in aanraking komt met bendeleden die zijn situatie zullen onderzoeken en die dus zullen kunnen ontdekken dat hij de renta gestopt is te betalen, dat zijn moeder in Costa Rica woont, dat hij leden van zijn familie heeft die in de Verenigde staten, Canada,...leven, dat zijn broer in België verblijft en dat hijzelf in België zal zijn gebleven.”*.

Verzoeker wijst tevens op *“de bijzondere situatie van personen die na een verblijf in het buitenland naar El Salvador terugkeren (vrijwillig of niet)”* en verwijst naar *“de conclusie van deze COI Focus [die] stelt dat de personen die voor hun vertrek veiligheidsproblemen hebben gekend met bendes opnieuw blootgesteld zullen worden aan ernstige problemen met de bendes”*. Wat betreft de personen die voor hun vertrek geen problemen hebben gekend zou uit de informatie blijken *“dat de geraadpleegde bronnen niet eenduidig zijn”*: volgens sommige bronnen hebben deze personen geen problemen gekend in geval van terugkeer, volgens andere bronnen hebben zij wel problemen gekend, louter omwille van het feit dat zij terugkeren van het buitenland. Volgens verzoeker maken alle bronnen gewag van *“een aanzienlijk verhoogd risico”*, *“[e]nerzijds het risico om slachtoffer te worden van de handelingen van de bendes, en anderzijds de stigmatisatie omdat zij gepercipieerd worden als personen die linken hebben met de bendes”*.

Hij wijst op “de Guidelines van de UNHCR [die] stellen al dat Salvadoranen die terugkeren van het buitenland blootgesteld kunnen zijn aan afpersingen [...] met een bijzondere aandacht voor de situatie van jongeren”. Verzoeker stelt vast dat enkel “het OIM meldt dat zij geen weet hebben van personen die na terugkeer problemen ondervonden met de bendes maar geeft wel toe dat de ondersteuning ingewikkeld is aangezien er regio’s zijn die zo onveilig zijn dat zij er zich niet verplaatsen”. Hij wijst nog op de verklaringen van “Mevrouw V. R., dat de personen die terugkeren fundamenteel in dezelfde situatie zullen zijn dan alle andere Salvadoranen, maar zij voegt er wel aan toe dat er een verhoogd risico bestaat indien blijkt dat hun koopkracht verbeterd is”, wat volgens verzoeker bevestigt “dat het doorslaggevend element die het risico verhoogd de perceptie is, in hoofde van de bendeleden die in de wijk van herinstallatie actief zijn, dat de persoon economische middelen heeft” en “dat dit een vermoeden is wanneer iemand uit het buitenland komt en/of er familieleden heeft, wat het geval is voor verzoekende partij”.

Aangaande artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet vat verzoeker aan met een theoretische uiteenzetting.

Volgens verzoeker wordt er in “de COI Focus over de veiligheidssituatie in Salvador een compilatie van uiteenlopende analyses over de aard van het geweld aangegeven (zie pp. 6-7) maar wordt er geen specifieke analyse gevoerd over de kwalificatie van deze situatie ten opzichte van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet”, maar dat “bij het lezen van de beslissing het echter wel duidelijk [is] dat verwerende partij van oordeel is dat er geen gewapend conflict is in El Salvador”. Verzoeker wijst erop dat “[d]e notie van gewapend conflict zoals bedoeld in deze bepalingen echter autonoom [moet] worden toegepast in niet naar analogie met de definitie van de notie gewapend conflict in het kader van het internationaal humanitair recht”. Volgens verzoeker blijkt uit de informatie “dat de veiligheidssituatie, de tactieken, strategieën en doelwitten van de bendes in Salvador na 2015 sterk evolueerde (zie stukken 3 en 4)”, dat “[d]aar waar zij vroeger voornamelijk criminele doelen hadden blijkt dat zij nu ook politieke ambities hebben en controle wensen hebben over regio’s en gebieden en vooral bevolkingen”, dat “zij ook de directe strijd [hebben] aangegaan met de officiële veiligheidsdiensten van het land”, dat “de veiligheidssituatie in El Salvador geëvolueerd is van wijdverspreide criminaliteit naar een gewapend conflict tussen de bendes onderling en nissen de bendes en de overheid”, dat “de bendes in Salvador een zekere organisaties [hebben], er wordt geschat dat er 60.000 leden zijn, toegang hebben tot wapens die gebruikt worden in gewelddadige acties tegen de bevolking enerzijds en de overheid anderzijds, en de ambitie hebben om territorium en bevolkingen te controleren”, dat “het niveau van het geweld op het niveau of hoger [is] dan het niveau van geweld in conflict-zones”, dat “het niveau van geweld ook diepgaande gevolgen [heeft] op het publiek leven, van beperkingen in mobiliteit van burgers tot een groot aantal gedwongen verplaatsingen (jaarlijks 4 à 5% van de bevolking)”, dat “de defensie-minister van El Salvador zelf de veiligheidssituatie in El Salvador als gewapend conflict [heeft] gekwalificeerd (stuk 5)”, dat “er ernstige aanwijzingen zijn om te besluiten dat ook in internationaal humanitair recht de situatie als een gewapend conflict moet worden gekwalificeerd”.

Verzoeker besluit dat, “[a]angezien het bestaan van hoge aantallen slachtoffers, het inzetten van het leger tegen de bendes, de gebruikte strategieën en tactieken van zowel de bendes en de overheid, de niveau van organisatie van de bendes, hun effectieve territoriale controle, het impact van de veiligheidssituatie op het leven van de burgers en op het publiek leven in het algemeen er [moet] worden besloten dat er in El Salvador een conflict plaatsvindt in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet en van artikel 15, c) van de kwalificatierichtlijn”.

Hij voert aan dat hij “ook persoonlijke omstandigheden [vertoont] die het risico voor hem verhoogt: verhoogt, [...]”:

- Verzoeker heeft een winkel uitgebaat en is gestopt de renta te betalen;

- Verzoeker behoort niet tot de hogere klassen.

- Verzoeker heeft het land verlaten en zal door de bendes onderzocht worden in geval van terugkeer wat waarschijnlijk andere omstandigheden in het licht zal brengen, aangezien hij familie heeft die in België, in Costa Rica, in Canada en in de Verenigde Staten wonen en dus als een interessant doelwit voor afpersing zal worden beschouwd door de bendes.

- Het louter feit dat hij in het buitenland verbleef zal al de indruk geven dat hij voldoende financiële middelen heeft en van hem een doelwit maken voor afpersing.”.

Verzoeker vraagt de bestreden beslissing te hervormen en hem als vluchteling te erkennen, hem in ondergeschikte orde de subsidiaire bescherming toe te kennen.

In uiterst ondergeschikte orde vraagt verzoeker “het dossier terug te verwijzen naar het CGVS teneinde het dossier verder te onderzoeken alvorens een beslissing te nemen”.

2.2. Stukken

Bij zijn verzoekschrift voegt verzoeker “McNamara, P. J., *“Political Refugees from El Salvador; Gang Politics, the State en Asylum Claims”, Refugee Surrey Quarterly, 2017, n° 36, pp. 1-24”, “Nations Unie, Assemblée Générale, Conseil des droits de l’homme, 38ème session, Rapport de la Rapporteuse spéciale sur les droits de l’homme des personnes déplacées dans leur propre pays concernant sa visite en El Salvador, 23 april 2018”, “La Vanguardia, La Fiera Armada de El Salvador condena el asesinato de cuatro militares, 29 april 2019” en “GIWPS, Applebaum A. Mawby B., Policy Brief, Gang Violence as Armed Conflict: A New Perspective on El Salvador, November 2018”, “Email gestuurd door verzoeker aan AB-Inbev op 19 december 2017”.*

Bij aanvullende nota van 15 mei 2020 voegt verwerende partij update toe van de COI met name COI Focus “Salvador – Situation sécuritaire” van 15 juli 2019 en COI Focus “El Salvador: Retour au pays des ressortissants” van 12 juli 2019.

2.3. Over de gegrondheid van het beroep

2.3.1. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133*). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Uit de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet en artikel 4, § 1 van de Richtlijn 2011/95/EU volgt dat het in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om de nodige relevante elementen te verschaffen om over te kunnen gaan tot een onderzoek van zijn verzoek om internationale bescherming. De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis en hierbij moet onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.4. Aangaande de vluchtelingenstatus

2.4.1. Verzoeker toont met zijn paspoort, identiteitskaart en rijbewijs zijn identiteit genoegzaam aan.

2.4.2. Waar verzoeker moeilijkheden aanhaalt met criminelen, stelt de Raad vast dat verzoeker niet aantoonbaar dat dit verband houdt met één van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, zijnde ras, nationaliteit, religie, politieke overtuiging of het behoren tot een bepaalde sociale groep. Om als vluchteling te worden erkend, dient de vreemdeling immers aan te tonen dat hij vervolgd wordt omwille van één van de in artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (Vluchtelingenverdrag), vermelde redenen. De door verzoeker beweerde diefstal en afpersing zijn immers van gemeenrechtelijke (criminele) aard en kaderen in de algemene situatie in San Salvador, El Salvador.

2.4.3. In het verzoekschrift wordt verder gewezen op “de bijzondere situatie van personen die na een verblijf in het buitenland naar El Salvador terugkeren (vrijwillig of niet)”. Volgens verzoeker maken alle bronnen gewag van “een aanzienlijk verhoogd risico”, zijnde “enerzijds het risico om slachtoffer te worden van de handelingen van de bendes, en anderzijds de stigmatisatie omdat zij gepercipieerd worden als personen die linken hebben met de bendes”.

Dit bevestigt, aldus verzoeker, *“dat het doorslaggevend element die het risico verhoogd de perceptie is, in hoofde van de bendeleden die in de wijk van herinstallatie actief zijn, dat de persoon economische middelen heeft” en “dat dit een vermoeden is wanneer iemand uit het buitenland komt en/of er familieleden heeft, wat het geval is voor verzoekende partij”.*

Ter terechtzitting legt de commissaris-generaal een aanvullende nota neer met *“COI Focus; Salvador: Retour au pays des ressortissants”* van 12 juli 2019, waarnaar in het verzoekschrift ook verwezen wordt. In deze COI wordt een onderscheid gemaakt tussen terugkeerders die reeds problemen kenden voor hun vertrek uit El Salvador en de andere terugkeerders.

Uit de geconsulteerde informatie over de *“andere”* terugkeerders blijkt dat de geraadpleegde bronnen doorgaans geen onderscheid maken tussen terugkeerders die bij hun vertrek reeds problemen kenden en terugkeerders die voor hun vertrek geen problemen kenden (zoals verzoeker). Het betreft nochtans een verschil in profiel en omstandigheden dat logischerwijze een impact heeft op de risico's bij een terugkeer. Zo maakt het geciteerde *“Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador”* van maart 2016 van UNHCR (p. 28, 30-32) dit onderscheid niet en wordt er enkel gesproken over *“certain returnees”* dan wel *“returnees who return from abroad with financial resources”* (waartoe verzoeker niet aantoonbaar behoort). Ook het rapport van september 2016 van *“Immigration and Refugee Board of Canada”* (*“Issue Paper El Salvador: Information Gathering Mission Report: Gangs in El Salvador and the Situation of Witnesses of Crime and Corruption”*) spreekt over *“persons who are deported back to El Salvador”*, zonder aan te geven of ze hiervoor reeds in de negatieve aandacht van de autoriteiten of criminele groeperingen stonden, doch ook over *“being re-victimized”* wat er enigszins op wijst dat ze in het verleden wel reeds problemen kenden. Het rapport *“Returning to El Salvador Signs of an internal displacement crisis”* van September 2018 van *“Internal Displacement Monitoring Center”* analyseert *“the situation of people deported to NTCA countries who had fled violence and insecurity in those states, but were not granted refugee status in Mexico or the US”* en stelde vast dat verschillende terugkeerders moeilijkheden ondervonden om te re-integreren, dat 6 van de 16 geïnterviewden melding maakten van geweldplegingen door bendeleden, maar ook dat *“many of the interviewees said once they returned to the country, they faced the same dangers that forced them to leave”*, waaruit kan worden afgeleid dat ze reeds dergelijke problemen met bendeleden kenden vóór hun vertrek. Het UNHCR-rapport van februari 2019 stelt dat *“many deportees are likely to have protection concerns”* zonder deze veiligheidsrisico's concreet te benoemen en zonder een onderscheid te maken tussen terugkeerders die bij hun vertrek reeds problemen kenden en terugkeerders die voor hun vertrek geen problemen kenden noch worden andere antecedenten vermeldt. De aangehaalde citaten uit het Spaanstalig rapport *“Una aproximación a las políticas de atención a los deportados en los países del Triángulo Norte de Centroamérica - El Salvador”* van december 2016, uit een Spaanstalig artikel *“OIM, OEA y ACNUR analizaron la atención y reinserción de migrantes retornados a El Salvador”* van 7 januari 2017, uit het Spaanstalige *“Personas migrantes retornadas, género y acceso a servicios sociales en El Salvador”* van juni 2018 en uit een rapport van februari 2019 van *“TAM, Ministerio de Gobernación y Policía Costa Rica”* bevatten ook geen informatie over de situatie of het profiel van de terugkeerders alvorens ze het land verlieten. Hiervan is evenmin sprake in het rapport van 11 januari 2018 van *“Latin America Working Group”*, het rapport van 23 april 2018 van *“the Special Rapporteur on the human rights of internally displaced persons on her visit to El Salvador”* of in het antwoord van rechter G.R.R. in Costa Rica die in mei 2019 gecontacteerd werd door Cedoca.

Verschillende andere aangehaalde rapporten en artikelen bespreken de problemen die terugkeerders met specifieke profielen kunnen kennen. Zo haalt het artikel van 23 januari 2017 in *“The New Yorker”* verhalen aan van uit de Verenigde Staten gedeporteerde Salvadoranen die omwille van een tattoo, dan wel de manier van spreken of kleden, aanzien worden als bendeleden en hierdoor problemen kennen met de politie of bendeleden. Het artikel van januari 2018 in *“The Guardian”* bespreekt onder meer de situatie van meisjes die na een deportatie van de Verenigde Staten naar El Salvador ondergedoken moeten leven *“because these girls have specific testimony on the gangs, they want to silence them, but also punish them because they dared escape”*. Het rapport *“Tantamount to a Death Sentence: Deported TPS Recipients Will Experience Extreme Violence and Poverty in Honduras and El Salvador”* van juli 2018, dat aangeeft dat terugkeerders *“extortion and death”* riskeren en door bendes *“marked, extorted, and likely killed”* worden, betreft Salvadoranen wiens TPS (*“temporary protection status”*) in de Verenigde Staten werd ingetrokken en die - na een lang verblijf in de Verenigde Staten - onbekend zijn met *“the country conditions and gang dynamics”*. Ook het artikel *“Torn from their families in the US, Salvadoran deportees return to a gang-ravaged homeland”* van 7 juni 2018 van CNN betreft Amerikanen die gedeporteerd worden naar El Salvador, nadat hun TPS werd ingetrokken, en die door de criminele

groeperingen worden aanzien *“as coming from the more monied and privileged United States”* en bovendien vaak onbekend zijn *“with their fast-changing former home, making them easy targets for gangs”*. Het artikel *“Kicked Out of the U.S., Salvadoran Deportees Are Struggling Simply to Stay Alive”* van 9 oktober 2018 bespreekt de risico's voor terugkeerders uit de Verenigde Staten die opgroeiden *“in Latino communities in the U.S.”* en die in El Salvador door bendes herkend worden omwille van hun Amerikaanse kleding en stijl en omwille van *“a different way of speaking Spanish”*. In die zin spreekt ook het artikel *“Deported from the U.S., now answering your call”* van 20 januari 2019 over terugkeerders die reeds lang in de Verenigde Staten verbleven en die geen voeling (meer) hebben met de Salvadoraanse samenleving en/of de Spaanse taal en daardoor gevisieerd en gestigmatiseerd worden. Uit het rapport *“What if they return? How El Salvador, Honduras, and the United States could prepare for an effective reintegration of TPS beneficiaries”* van 29 juni 2019 blijkt dat terugkeerders uit de Verenigde State onderzocht worden, wiens TPS werd ingetrokken, en die gemiddeld *“for an average of 20 years or more”* in de Verenigde Staten hebben verbleven, waardoor *“family and community networks of support are likely to be thin”*. Het rapport stelt dat velen niet naar hun herkomstregio zullen kunnen terugkeren *“because of the increase in violence and gang presence over the past twenty years”* en *“the limited familial and social ties they might still have in these communities”*. Het citaat uit Spaanstalig UNICEF-perscommuniqué *“Los niños y niñas retornados a Centroamérica y México corren un mayor riesgo de sufrir violencias, estigma y privaciones”* van 14 augustus 2018 bespreekt dan weer de situatie voor terugkerende gezinnen en kinderen. Het artikel *“Trans woman killed in El Salvador after U.S. deportation, rights group says”* van 21 februari 2019 betreft de risico's voor LGBT-terugkeerders en transgender vrouwen. Verzoeker behoort echter tot geen van voornoemde specifieke groepen terugkeerders, die allen bepaalde omstandigheden bezitten die de risico's bij terugkeer verhogen.

Slechts enkele rapporten vermelden uitdrukkelijk de risico's voor terugkeerders die bij hun vertrek geen problemen kenden. Het rapport *“An atomised crisis Reframing displacement caused by crime and violence in El Salvador”* van september 2018, opgesteld door het *“Refugee Law Initiative”* van de universiteit van Londen, stelt dat terugkeerders die bij hun vertrek uit El Salvador voorheen geen of weinig problemen kenden alsnog bij terugkeer een risico kunnen lopen *“simply because they are deportees”* omdat de bendes hierdoor vermoeden dat ze geld hebben. Terugkeerders zijn volgens dit rapport kwetsbaar voor afpersing en moeilijkheden om sociaal en economisch te re-integreren, waardoor ze ook het risico lopen om gerekruteerd te worden door bendes. Het rapport maakt tevens melding van terugkeerders die verkracht of vermoord werden, maar voegt toe dat de persberichten niet verduidelijken *“whether the person concerned had fled with protection needs or if the risk arose when they returned, whether the state identified or addressed any protection needs on their return, or whether the person did not return to their place of origin and become internally displaced after deportation”*. Het citaat uit het Spaanstalig rapport *“Nuestra guerra son las maras”* (*“Comisión Española de Ayuda al Refugiado”*) van februari 2019 vermeldt dat gedeporteerden uit de Verenigde Staten problemen met de mara's kunnen kennen, ook wanneer ze geen problemen hadden met bendes toen ze hun land verlieten. Uit de getuigenis, vermeldt in het citaat, dat de dochter van een terugkeerder uit Canada verkracht werd, kan niet worden afgeleid wat de omstandigheden en het profiel van deze personen was voor ze hun land hadden ontvlucht. Het antwoord van B.R., *“coordinatrice nationale pastorale du migrant auprès du Synode luthérien salvadorien”*, die in juni 2019 gecontacteerd werd door Cedoca, stelt dat *“alle personen die terugkeren”* een groot risico lopen om geïdentificeerd en aangevallen te worden door bendes, maar verduidelijkt niet op welke wijze terugkeerders geïdentificeerd kunnen worden, of dit personen zijn met of zonder bende-verleden en of dit gelieerd is aan een langdurig verblijf, bijvoorbeeld in de Verenigde Staten. Evenmin wordt enigszins aangegeven welke problemen er dan precies kunnen volgen.

Tegenover voornoemde drie bronnen die stellen dat terugkeerders die voorheen geen problemen hadden in El Salvador bij terugkeer een risico kunnen lopen, staan meerdere andere bronnen die hiervan geen melding maken. V.R., van *“Direction des droits humains du Servicio Social Pasionista”* (SSPAS), die in mei 2019 gecontacteerd werd door Cedoca, stelde dat terugkeerders zich fundamenteel in dezelfde omstandigheden bevinden als de andere Salvadoranen, waarbij afpersing door bendes en criminele groeperingen voorkomt. Zij ontkende voorts dat terugkeerders zich omwille van hun terugkeer zouden aansluiten bij bendes. K.R., van Cristosal, die in juni 2019 gecontacteerd werd door Cedoca, gaf ook aan terugkeerders dezelfde kwetsbaarheid kennen als degene die bleven en dat terugkeerders met een verhoogd risico (wanneer hij als vermogend aanzien wordt en/of bij terugkeer een zaak begint) dezelfde criminele feiten (waaronder afpersing) ondergaan als andere Salvadoranen. M.M., directeur van *“Comisión de Derechos Humanos de El Salvador (CDHES)”*, gecontacteerd door Cedoca in juni 2019, liet weten dat terugkeerders mogelijk afpersing kunnen ondergaan maar dat hij hiervan geen meldingen heeft gekregen, alsook dat hij op datum van 23 juni 2019 geen weet had van problemen met

de autoriteiten voor terugkeerders. Het artikel "*Deported Salvadoran Women Pin Their Hopes on Poultry Production*" van 8 februari 2019 maakt geen melding van problemen voor terugkeerders en focust integendeel op het succes van initiatieven tot re-integratie van vrouwen in de economie. Ook het IOM meldde in juli 2019 geen weet te hebben van problemen met bendes voor terugkeerders, doch voegt hieraan toe monitoring en evaluatie van de situatie van terugkeerders "*vaak heel complex*" is omdat ze niet ter plaatse kunnen gaan.

Uit het voorgaande kan enkel blijken dat op basis van de "*COI Focus; Salvador: Retour au pays des ressortissants*" van 12 juli 2019 niet kan worden aangenomen dat iedere terugkerende Salvadoraan enkel en alleen door deze terugkeer een reëel risico loopt om ernstige schendingen te ondergaan in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

De terugkeer naar El Salvador blijkt immers een complex gegeven dat door vele factoren wordt beïnvloed waaronder uiteraard het eigen profiel van de verzoeker om internationale bescherming, de achterliggende redenen van zijn vertrek, de duur van het verblijf in het buitenland en het land waar hij verbleven heeft. Voorts is onder meer ook duidelijk dat een verblijf in landen waar de El Salvadoraanse bendes actief zijn (de Verenigde Staten, naburige landen, ...) en de eventuele rol of al dan niet negatieve contacten van de verzoeker bij deze bendes in het buitenland - of in El Salvador zelf voor zijn vertrek - belangrijk is bij het beoordelen van de terugkeer. Een individuele beoordeling blijft dan ook imperatief.

De Raad besluit dat verzoeker nalaat om, onder verwijzing naar zijn persoonlijke omstandigheden, *in concreto* aannemelijk te maken dat hij ernstige problemen riskeert bij terugkeer naar El Salvador omwille van het feit dat hij in het buitenland heeft verbleven en (gedwongen) moet terugkeren naar zijn land van herkomst. Een eenvoudige bewering (zie *infra*) van bedreigingen en afpersing door een criminele bende zoals beschreven door verzoeker is hiertoe onvoldoende, noch kan hieruit afgeleid worden dat deze zou steunen op een van de criteria van het Vluchtelingenverdrag.

2.4.4. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, in aanmerking worden genomen.

2.5. Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§ 1 De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2 Ernstige schade bestaat uit:

- a) doodstraf of executie; of,*
- b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,*
- c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict".*

Uit dit artikel volgt dat de verzoekende partij, opdat zij kan genieten van de subsidiaire beschermingsstatus, bij terugkeer naar het land van herkomst een "*reëel risico*" loopt. Het risico moet echt zijn, en dus werkelijk en niet hypothetisch. Paragraaf 2 van artikel 48/4 (dit artikel vormt de omzetting van de artikelen 2 (f) en 15 van de Richtlijn 2011/95/EU) verduidelijkt wat moet worden verstaan onder het begrip "*ernstige schade*" door drie onderscheiden situaties te voorzien.

2.5.1. Het verzoekschrift voert aan dat de situatie in zijn herkomstland wordt "*gekenmerkt door het bestaan van een héél groot risico op vervolging/of ernstige schade voor elke Salvadoraanse burger, en er worden sommige risico-profielen aangestipt*" (waarvoor hij verwijst naar rechtspraak van het Hof van Justitie, naar de richtlijnen van UNHCR en naar "*de twee COI-Focus van verwerende partij*"). Verzoeker haalt aan dat uit de "*COI Focus veiligheids situatie El Salvador de dato 15 juli 2019 blijkt dat het feit dat men een winkel uitbaat het risico mee zich meebrengt het slachtoffer te zijn van afpersing door*

bendeleden" en betoogt dat uit *"de COI Focus veiligheidsituatie El Salvador de dato 15 juli 2019 blijkt dat het feit dat men een renta met betaald zeer zware gevolgen kan hebben"* (COI Focus *"El Salvador. Veiligheidsituatie"* van 15 juli 2019, p. 12). Hij voert aan dat hij *"persoonlijke omstandigheden [vertoont] die het risico voor hem verhoogt"*: *"Verzoeker heeft een winkel uitgebaat en is gestopt de renta te betalen"*; *"Verzoeker behoort niet tot de hogere klassen."*; *"Verzoeker heeft het land verlaten en zal door de bendes onderzocht worden in geval van terugkeer wat waarschijnlijk andere omstandigheden in het licht zal brengen, aangezien hij familie heeft die in België, in Costa Rica, in Canada en in de Verenigde Staten wonen en dus als een interessant doelwit voor afpersing zal worden beschouwd door de bendes."*; *"Het louter feit dat hij in het buitenland verbleef zal al de indruk geven dat hij voldoende financiële middelen heeft en van hem een doelwit maken voor afpersing."*

De Raad herhaalt dat het louter verwijzen naar een risicoprofiel niet volstaat om een reëel risico op ernstige schade aan te tonen. De Raad benadrukt dat een verzoek om internationale bescherming op individuele basis plaatsvindt en dat daarbij rekening wordt gehouden met, onder meer, alle relevante feiten in verband met het land van herkomst op het tijdstip van de beslissing, met de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde stukken en met de individuele situatie en persoonlijke omstandigheden van verzoeker (artikel 4 Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004) (hierna Kwalificatierichtlijn). Elke aanvraag dient met andere woorden individueel te worden onderzocht waarbij de aanvrager op een voldoende concrete manier dient aan te tonen dat hij een persoonlijk risico op ernstige schade loopt.

2.5.1.1. Verzoeker verklaart El Salvador te zijn ontvlucht omdat hij er als winkeluitbater werd afgeperst en bedreigd door de plaatselijke bende (notities van het persoonlijk onderhoud van 16 juni 2019 (hierna: notities), p. 9, p. 11).

2.5.1.2. De Raad stelt met de commissaris-generaal vast dat verzoeker, wanneer gevraagd naar zijn werk in El Salvador, geen enkele melding maakte van het feit dat hij winkelier was in El Salvador (*"Ik beheerde een Burger King, was trainer van een volleybal club en verkocht pakketten Engels"*, verklaring DVZ, punt 12; *"Wat voor werk deed u?"*, *"Mijn eerste baan als trainer van de volleybalploeg van El Salvador, mijn tweede baan was als ondermanager van Burger King en ik heb ook Engelse taalpakketten verkocht."*, *"Bedoelt u de nationale volleybalploeg?"*, *"Ja."*, *"En doet die ploeg het goed internationaal?"*, *"Ja. (Vz lacht)"*, *"Hebt u ooit nog andere jobs gehad?"*, *"Nee."*, notities, p. 6). Verzoeker haalde deze vermeende winkel slechts aan in de context van zijn asielrelaas. De vaststelling dat verzoeker niet spontaan vermeldde dat hij een winkel uitbaatte in San Salvador terwijl dit de aanleiding van zijn vertrek ermee verbonden was, en dit gegeven pas aanbracht bij de uiteenzetting van zijn relaas, maakt niet onredelijk aan te nemen dat verzoeker dit feit naar voren bracht als onderdeel van een gefabriceerd relaas.

Dit klemte te meer nu verzoeker niet duidelijk en eenduidig in de tijd kan situeren wanneer hij deze winkel uitbaatte. Zo verklaarde verzoeker bij de DVZ dat hij in 2017 plannen had om een winkel te openen, dat reeds twee maand later enkele bendeleden hem kwamen afpersen en dat hij één keer het smeergeld betaalde (vragenlijst CGVS, vraag 3.5). Op de zetel van het CGVS verklaarde verzoeker dat hij werd afgeperst omdat hij een winkel uitbaatte, de winkel moest sluiten omdat hij niet kon betalen en enkele maanden daarna naar België vertrok (*"En dan het laatste wat er gebeurd is, is dat ik een zaakje in mijn huis had geopend, een kleine winkel waar ik basisspullen verkocht, en in de colona bleken er enkele mensen te zijn die afpersten, ze dwongen mij tot het betalen van een "renta", dat is een maandelijks bepaald bedrag ik denk dat ze mij eerst 300 of 500 dollar per maand vroegen, ik kon het niet betalen en moest mijn winkel sluiten. Dat is het laatste dat is gebeurd, enkele maanden later ben ik naar België gekomen..."*, notities, p. 9). Daargelaten dat het niet aannemelijk is dat verzoeker het bedrag dat van hem geëist werd niet precies kan aangeven, blijkt uit deze verklaringen dat verzoeker zijn winkel enkele maanden voor zijn vertrek naar België op 17 oktober 2018 sloot. Even later verklaarde hij dat hij deze winkel slechts voor een korte periode van zeven of acht maanden had *"medio 2017"* (notities, p. 10). Vervolgens stelde verzoeker dat hij – zijn verklaringen opnieuw wijzigend – na het sluiten van zijn winkel *"misschien"* nog drie weken in El Salvador is gebleven (notities, p. 13), wat het afwikkelen van zijn handelsactiviteiten rond het einde van september 2018 zou situeren. Gewezen op zijn incoherente verklaringen, stelde verzoeker dat hij van half 2017 tot september of begin oktober 2018 winkelier is geweest (*"Ik dacht dat u eerder zei dat u die winkel had enkele maanden in 2017, en u bent toch pas vertrokken in 2018?"*, *"Ja, ik ben vertrokken in oktober 2018. Ik heb de winkel gehad van half 2017 tot*

september of begin oktober 2018. (Vz neemt smartphone) de foto die ik heb die is genomen van 14 oktober 2017.”, notities, p. 13), wat dan weer zou betekenen dat verzoeker – in strijd met zijn eerdere verklaringen – meer dan een jaar lang winkelier was. Verzoeker slaagt er niet in om op eenduidige wijze aan te geven wanneer en hoe lang hij deze winkel, nochtans een kernelement in zijn relaas, had. Van een zelfstandige winkelluitbater die zijn geld en tijd steekt in zijn eigen zaak, kan nochtans nuttige en duidelijke informatie verwacht worden. De Raad kan dan ook niet aannemen dat verzoeker dergelijke vage en incoherente verklaringen aflegt over een winkel die hij zou hebben uitgebaat en die aan de basis van zijn vlucht uit El Salvador ligt.

2.5.1.3. Verzoeker legt evenmin een begin van bewijs voor van het bestaan van zijn winkel, zoals aankoopfacturen, een boekhouding, inschrijving in het handelsregister, etc. Een enkele eenvoudige foto van de buitenkant van een gebouw kan bezwaarlijk een bezit aantonen, laat staan dat verzoeker een winkel uitbaatte. De bij het verzoekschrift neergelegde e-mail naar de klantendienst van AB Inbev betreft louter een eenzijdig klacht van verzoeker aan het adres van AB Inbev. Er ligt geen antwoord van AB Inbev voor terwijl redelijkerwijs kan worden verwacht dat de klantendienst van een multinational als AB Inbev zou inzetten op een goede customer service en een schijnbaar ontevreden klant van antwoord zou dienen. Verzoeker toont met deze e-mail geenszins aan dat hij daadwerkelijk klant was bij AB Inbev, noch dat hij een winkel uitbaatte, laat staan dat hij werd afgeperst. Verder stelde verzoeker dat hij geen aangifte deed bij de politie van de misdrijven waarvan hij slachtoffer werd, omdat hij hen niet vertrouwt (notities, p. 10). De Raad kan slechts vaststellen dat verzoeker het bestaan van zijn problemen aangaande zijn winkel met geen enkel begin van bewijs weet aan te tonen en dat zijn verklaringen hieromtrent (zie *supra*) geenszins kunnen overtuigen.

2.5.1.4. Hoe dan ook, zelfs indien geloof zou worden gehecht aan verzoekers verklaringen over zijn problemen met de plaatselijke bende omwille van zijn winkel, *quod non in casu*, wijst de Raad erop dat verzoeker zelf aangaf dat hij niets meer van de bende had gehoord na sluiting van zijn winkel (notities, p. 11). Deze bende zou nochtans geweten hebben waar verzoeker woonde aangezien hij de winkel had opgericht op zijn thuisadres (notities, p. 9). De vaststelling dat verzoeker na de sluiting van zijn winkel nog drie weken, dan wel enkele maanden op dezelfde plaats is blijven wonen (notities, p. 13), ondermijnt de geloofwaardigheid van verzoekers voorgehouden vrees verder.

2.5.1.5. Wat betreft de diefstallen die verzoeker persoonlijk heeft meegemaakt, waren deze verspreid over meerdere jaren, ging het steeds om geïsoleerde incidenten en speelden deze zich op verschillende plaatsen af (notities, p. 8-9). Zo stelde verzoeker dat hij in 2015 of 2016 – of in 2012, zoals hij bij de DVZ verklaarde (vragenlijst CGVS, vraag 3.5) – een keer onder schot gehouden werd toen hij nog studeerde en bij die gelegenheid zelfs zijn kleren moest uitdoen (notities, p. 9). Hij gaf verder aan dat hij van zijn maandloon werd beroofd toen hij bij Burger King werkte en dat hij ook eens onder wapenvertoon beroofd werd van zijn gsm (notities, p. 9). Uit het loutere feit dat verzoeker in El Salvador meermaals het toevallige slachtoffer werd van diefstal kan evenwel geen nood aan internationale bescherming afgeleid worden. Ook toen verzoeker persoonlijk werd bedreigd door een bendelid was dit een toevallige ontmoeting in de wijk waar zijn oma woonde. Een bendelid kon verzoekers nieuwsgierige blikken niet op prijs stellen en maakte hem duidelijk dat hij niet wist met wie hij te maken had, en dat hij moest oppassen wie hij aankeek omdat hij anders vermoord zou kunnen worden (notities, p. 9). Nergens uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij werd gevisieerd of vervolgd, of dat hij na afloop van deze feiten nog problemen heeft gekend. Integendeel, verzoeker stelde dat hij buiten de diefstallen en afpersing om nooit problemen kende met de bendes (notities, p. 10). Ook het loutere gegeven dat het niet kan uitgesloten worden dat men bij terugkeer het (toevallig) doelwit kan worden van criminelen, is niet voldoende ernstig om binnen het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet te vallen.

2.5.1.6. De door verzoeker neergelegde persartikels houden geen enkel verband met de door hem ingeroepen feiten en verwijzen slechts naar de algemene situatie in een wijk nabij verzoekers woonplaats (notities, p. 13). De Raad benadrukt dat niet volstaat te verwijzen naar de algemene situatie in het land van herkomst en algemene artikelen dienaangaande om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hiertoe in gebreke.

2.5.1.7. Verzoeker heeft niet aannemelijk gemaakt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Noch uit zijn verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

2.5.2. Verzoeker voert aan dat, *“aangezien het bestaan van hoge aantallen slachtoffers, het inzetten van het leger tegen de bendes, de gebruikte strategieën en tactieken van zowel de bendes en de overheid, de niveau van organisatie van de bendes, hun effectieve territoriale controle, het impact van de veiligheidssituatie op het leven van de burgers en op het publiek leven in het algemeen er [moet] worden besloten dat er in El Salvador een conflict plaatsvindt in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet en van artikel 15, c) van de kwalificatierichtlijn”*.

2.5.2.1. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*. Verzoekende partij kan er niet aan voorbijgaan dat deze wetsbepaling meerdere componenten bevat waaraan cumulatief moet worden voldaan.

2.5.2.2. Over het willekeurig geweld zoals in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet stelt het Hof uitdrukkelijk: *“De Uniewetgever uiteindelijk heeft besloten alleen vast te houden aan het geval van ernstige en individuele bedreigingen van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”* (HvJ 30 januari 2014 (GK), *“Diakité t. Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen”*, C- 285/12, punt 29). Het Hof vervolgt (in punt 30): *“Voorts dient in herinnering te worden gebracht dat het bestaan van een binnenlands gewapend conflict slechts kan leiden tot toekenning van de subsidiaire bescherming voor zover de confrontaties tussen de reguliere strijdkrachten van een staat en een of meer gewapende groeperingen of tussen twee of meer gewapende groeperingen bij wijze van uitzondering worden geacht een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming, in de zin van artikel 15, sub c, van de richtlijn, te weeg te brengen, omdat de mate van willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op die bedreiging zou lopen (zie in die zin arrest Elgafaji, reeds aangehaald, punt 43)”*. Het Hof besluit: *“Artikel 15, sub c, van richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, moet in die zin worden uitgelegd dat een binnenlands gewapend conflict voor de toepassing van deze bepaling moet worden geacht te bestaan, wanneer de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of wanneer twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden, waarbij het niet noodzakelijk is dat dit conflict kan worden aangemerkt als gewapend conflict dat geen internationaal karakter draagt, in de zin van het internationale humanitaire recht, en waarbij de intensiteit van de gewapende confrontaties, het organisatieniveau van de betrokken strijdkrachten of de duur van het conflict niet los van de beoordeling van de mate van het geweld dat zich op het betrokken grondgebied voordoet, worden beoordeeld”*.

Waar in het verzoekschrift wordt aangevoerd *“dat de veiligheidssituatie, de tactieken, strategieën en doelwitten van de bendes in Salvador na 2015 sterk evolueerde (zie stukken 3 en 4)”*, dat *“daar waar zij vroeger voornamelijk criminele doelen hadden blijkt dat zij nu ook politieke ambities hebben en controle wensen hebben over regio's en gebieden en vooral bevolkingen”*, dat *“zij ook de directe strijd [hebben] aangegaan met de officiële veiligheidsdiensten van het land”*, dat *“de veiligheidssituatie in El Salvador geëvolueerd is van wijdverspreide criminaliteit naar een gewapend conflict tussen de bendes onderling en nissen de bendes en de overheid”*, dat *“de bendes in Salvador een zekere organisaties [hebben], er wordt geschat dat er 60.000 leden zijn, toegang hebben tot wapens die gebruikt worden in gewelddadige acties tegen de bevolking enerzijds en de overheid anderzijds, en de ambitie hebben om territorium en bevolkingen te controleren”*, dat *“het niveau van het geweld op het niveau of hoger [is] dan het niveau van geweld in conflict-zones”*, dat *“het niveau van geweld ook diepgaande gevolgen [heeft] op het publiek leven, van beperkingen in mobiliteit van burgers tot een groot aantal gedwongen verplaatsingen (jaarlijks 4 à 5% van de bevolking)”*, kan de Raad aannemen dat de criminaliteit in El Salvador inderdaad verontrustend is, zoals ook blijkt uit de geconsulteerde bronnen in de COI Focus *“Salvador: Situation Sécuritaire”* van 15 juli 2019. De informatie bij het verzoekschrift toegevoegd (*“McNamara, P. J., “Political Refugees from El Salvador; Gang Politics, the State en Asylum Claims”, Refugee Surrey Quarterly, 2017, n° 36, pp. 1-24”, “Nations Unie, Assemblée Générale, Conseil des droits de l'homme, 38ème session, Rapport de la Rapporteuse spéciale sur les droits de l'homme”*

des personnes dépalcées dans leur propre pays concernant sa visite en El Salvador, 23 april 2018", *"La Vanguardia, La Fiera Armada de El Salvador condena el asesinato de cuatro militares, 29 april 2019"* en *"GIWPS, Applebaum A. Mawby B., Policy Brief, Gang Violence as Armed Conflict: A New Perspective on El Salvador, November 2018"*) ligt immers geheel in dezelfde lijn als deze in het administratief dossier en de aanvullende nota's van de verwerende partij.

2.5.2.3. Uit deze informatie blijkt dat het aanwezige geweld voortkomt uit wraakacties tussen rivaliserende bendes en uit confrontaties tussen de bendes en de autoriteiten (*"Salvador: Situation Sécuritaire"* van 15 juli 2019, p. 6). De bendes viseren andere bendes, terwijl de overheid tracht op te treden tegen de criminele groeperingen, met wisselend succes (*"Salvador: Situation Sécuritaire"* van 15 juli 2019, p. 6-7). De bendes en autoriteiten viseren hierbij burgers met een duidelijk profiel (*"Salvador: Situation Sécuritaire"* van 15 juli 2019, p. 11-19) waaronder: burgers die zich tegen bendes of de overheid verzetten; informanten, getuigen en slachtoffers van misdaden begaan door bendes of door de veiligheidstroepen; familieleden, burens of anderen die gelinkt worden aan bendes; burgers die bendes verlaten of verraden hebben; LGBTI-personen; burgers met bepaalde beroepen; (ex-)politieagenten en (ex-)militairen; burgers die professioneel betrokken zijn bij het onderzoek of de bestrijding van georganiseerde misdaad, waaronder rechters, officieren van justitie en advocaten; inboorlingen. In die zin beschrijft het rapport *"An atomised crisis Reframing displacement caused by crime and violence in El Salvador"* van september 2018, opgesteld door het *"Refugee Law Initiative"* van de universiteit van Londen, het geweld door de bendes als *"highly targeted and individualized"*. Ook UNHCR stelde vast *"that most if not all violence in Salvadorian society is discriminate, targeting specific individuals or groups of individuals for specific reasons"* (*"Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador"* van maart 2016, p. 44-45). De verzoeken om internationale bescherming van jonge vrouwen, minderjarigen, jongeren en kwetsbare personen dienen met verhoogde aandacht te worden onderzocht. De Raad kan enkel vaststellen dat niettemin de schade die omstaande derden kan treffen, het geweld in El Salvador in essentie doelgericht en niet willekeurig is, noch van die aard om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Er kan bijgevolg uit de informatie bij het administratief dossier, de aanvullende nota's en waarvan sommige stukken waarop deze COI steunt ook bij het verzoekschrift worden toegevoegd niet worden afgeleid dat thans in Venezuela een gewapend conflict heerst in de zin van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c) van de Vreemdelingenwet.

2.6. Er wordt geen gegrond middel aangevoerd.

2.6.1. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aantoonde.

2.6.2. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen juni tweeduizend twintig door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. DECLERCK